

избѣга къмъ другия край на блатото. Тамъ тя искаше да се усамоти и да не вижда никого. Противни и грозни ѝ изглеждаха и другитѣ попови лъжички. Освенъ това, смѣташе ги за много прости и глупави. Следъ като се огледа за нѣкое по-затулено мѣсто, тя се спрѣ въ сѣнката на една върбичка и се спусна надолу край брѣга.

— Ха така, — рече си поповата лъжичка, — да съмъ далече отъ завистливитѣ жаби!

Но тъкмо се настани въ едно тихо жгълче, отъ изпреплетенитѣ коренища се показаха нѣкакви криви и страшни клещи.

— Олеле! — ревна поповата лъжичка и се дръпна назадъ. А като се вгледа повнимателно, цѣла изтрѣпна отъ страхъ: отъ коренитѣ изпълзѣ нѣкакво кривокрако чудовище и я погледна хищно.

— Какво зѣпашъ? — рече чудовището.

— Виждамъ те за пръвъ пѣтъ, — отвърна съ разтреперанъ гласъ поповата лъжичка. — Мислѣхъ, че въ това блато най-грозни сѣ жабитѣ и пиявицитѣ.

— Че азъ грозенъ ли съмъ? — подвижна лукаво чудовището. — Я ела да ме видишь отблизо!

— Не съмъ слѣпа, добре те виждамъ и отдадече! — дръпна се още повече поповата лъжичка. — Ти трѣбва отско-ро да си тукъ?

— Отдавна се вра въ тѣзи корени, — отвърна страшилището. — Попитай за рача-кривокрача, всички ме познаватъ.

Избѣга поповата лъжичка отъ рака, отиде на друго мѣсто. И тъкмо когато си мислѣше, че е намѣрила тихъ и спокоенъ кѣтъ, ето че изъ тревитѣ прошумолѣ нѣщо. Поповата лъжичка едва свари да избѣга отъ устата на една дълга водна змия. И се успокои, чакъ когато си избра най-тихото, най-спокойното и най-безопасното мѣсто въ цѣлото блато. Тя се спусна на дъното и опрѣ коремчето си на меката тиня. Но и отъ тукъ трѣбваше да бѣга: току до нея пълзѣше едно лигаво животно съ каменна покривка на гърба.

— Ти пѣкъ какво си? — попита поповата лъжичка и се извърна отъ погнуса.

— Азъ съмъ мида, — отговори спокойно лигавото животно и продължи да си пълзи изъ тинята.

Поповата лъжичка избѣга и оттамъ. Но дето и да идѣше,